

kunst

door Jhim Lamoree

Stedelijk Museum Amsterdam Guido van der Werve

Guido van der Werve reist 1500 kilometer om het hart van Chopin terug te brengen naar diens lichaam

GUIDO VAN DER WERVE/GALERIE JULIETTE JONGMA

Waar komen we vandaan, waar gaan we naartoe, hoe kunnen we mentale barrières doorbreken? Het zijn vragen die dominee Gremdaat zou kunnen opwerpen. In de jongste film van Guido van der Werve (1977), te zien in het Stedelijk Museum Amsterdam, worden ze op een even overtuigende als melancholische manier aan de orde gesteld. De film van bijna een uur pendelt heen en weer tussen Frédéric Chopin, Alexander de Grote en Guido van der Werve zelf. Onder begeleiding van een door de kunstenaar zelf gecomponeerd requiem zwemt Van der Werve in brede rivieren, fietst over kronkelende weggetjes en loopt hard door de straten van schaars verlichte dorpen. Hij brengt het hart van Chopin, dat na diens dood in de kerk van het heilige kruis in Warschau is bijgezet, terug naar diens lichaam in het praalgraf op Père Lachaise in Parijs, waar de Poolse componist stierf. Van der Werve levert een fysieke uitputtingslag om te voldoen aan het romantische ideaal van de kunstenaar als held en genie. Die odyssee van zo'n vijftienhonderd kilometer wordt gespiegeld aan de vele veldslagen die Alexander de Grote leverde om nooit meer terug te keren naar huis. De reis is immers waar het om gaat. Voor Van der Werve begon die reis in een troosteloos rijtjeshuis in een naaorlogse nieuwbouwwijk in Papendrecht, een huis waarvan hij alle ruiten in de film laat exploderen. *Nummer veertien, home*, zoals de titel van de film luidt, is balsem voor de ziel. *Tot en met 28 april*